

Pater in bad

Pater P. was geplaatst op de mijnendienst. Hij had al meer vaaruren dan onze hele bemanning bij elkaar en kende de marine van haver tot gort. Ook de hele marine kende pater P. Hij was gezien op de vloot. Het was een joviale man die zijn pappenheimers kende en nooit probeerde iemand te bekeren. Hij dronk samen met de mannen een biertje in het dagverblijf en alleen als zondags de kerkdienst in zicht kwam begon hij iedereen uit te nodigen toch vooral te komen.

Hij slaagde er niet altijd in om de kerk vol te krijgen al werd de dienst aan boord gehouden in een werkplaatsje, vaak had hij maar een paar verplichte kerkgangers. Nu was het in die tijd zo bij de marine dat als je jonger was dan achttien jaar het verplicht was om als er een kerkdienst aan boord of in een kazerne was daar heen te gaan.

Of het nu een protestantse of een roomse dienst was deed er niet toe, je moest.

De vier scheepjes van het squadron voeren op een rustige Noordzee en er werd besloten om wat voorraden door middel van het 'overgeven lichte lasten' naar een van de andere bootjes over te zetten. Het schip dat de voorraden wilde ontvangen kwam op een meter of twintig naast ons varen en nadat de vaart op gelijk aantal knopen was afgeregeld werd de schietlijn afgeschoten. De matrozen op het andere schip haalden de lijn in en trokken de kabels en trossen over waaraan de last zou hangen aan boord en bevestigden die op de juiste plaatsen aan dek.

Eerst werd een controle gewicht overgehaald en als dat zonder problemen ging kon met het overzetten van de lasten worden begonnen. Er waren wat kratjes bier op een pallet geladen en wat medicijnen die de ziekenpaai aan boord te kort kwam. Er gingen wat motoronderdelen over en alles was droog over gekomen. De kabels waren goed strak weg gezet zodat de last niet in het water kwam terwijl het naar het andere schip werd getrokken.

Toen pater P. de brug kwam afzakken liep hij naar de bootsman en zei dat hij naar de overkant moest. Op het andere schip hadden ze volgens hem behoefte aan een stichtelijk woord waarbij hij zijn ogen ten hemel draaide. De vlootaalmoezenier kreeg een zwemvest om en een harnas waarmee hij aan de lijn kon worden gehaakt en naar de overkant zou worden getrokken. Het fluitje van de bootsman klonk en van het andere schip kwam het fluitende antwoord terug. De pater werd omhoog getakeld en langzaam verdween hij over de reling om boven water

hangend naar het andere schip te verhuizen. Iedereen wist wat er ging komen. De pater zou in bad gaan. Ze hadden de kwartiermeester zien smoezen met de mannen aan de treklijn en ze grinnikend zien zwaaien naar de overkant. Die hadden het door. Halverwege, tussen de twee schepen in, bleef de pater plotseling stil hangen. Hij ging geen millimeter meer voor of achteruit. Met zijn pet in zijn hand keek hij naar de golven die hoog opspatten en hem zo vlak boven het water doorweekten. Maar dat was nog niet alles. Ik zag dat ze bij ons aan boord de lijn een stukje lieten vieren waarna de pater, gevangen in het harnas aan een kabel, langzaam met zijn voeten in het water zakte en verder tot zijn knieën. Door de vaart van de twee schepen werd de pater scheef in het water getrokken en toen de order van de brug kwam 'halen!' werd de pater weer omhoog getakeld en vervolgde verder de reis naar het andere schip zonder problemen.

De beide commandanten van de twee mijnenvegers wisten ook van de hoed en de rand en wisten dat de bemanningen geen risico zouden nemen als ze de pater een bad gaven. De mensen aan dek van de twee schepen hadden hun al oude grapje weer eens uitgehaald. Na terugkeer aan boord kreeg pater P. een potje bier en, alsof hem vandaag niets geks was overkomen, begon hij met zijn eigen sterke verhalen.